

[Holger Andersen.]

ske klar over, at Danmarks særlige økonomiske Struktur, at den Omstændighed, at vor Hovedeksport er Landbrugsvarer, som der er forholdsvis ringe Efterspørgsel efter i fremmede Lande, og som der rejses den ene Skranke over for efter den anden, ikke mindst i de Lande, som omfattes af Oslo-Konventionen, skaber store Vanskeligheder paa det handelspolitiske Omraade, saa at Sammenligninger med andre Lande ikke uden videre i al Almindelighed kan anvendes paa danske Forhold. Men deraf følger selvfølgelig ikke, at ikke andre Landes handelspolitiske og toldpolitiske Systemer og Erfaringer ogsaa kunde være af Værdi for os, at det ikke ogsaa kunde være nyttigt, at vi i det Omfang, det overhovedet maatte være os muligt, søgte at drage Erfaring af disse.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) gik ud fra, at Oppositionspartiernes Stilling i dette høje Ting vilde blive den samme, som den havde været i Folketinget, og det er jo i og for sig en fuldt ud berettiget Forventning. Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, og idet jeg i øvrigt henviser til de Udtalelser, der er fremsat af Det konservative Folkeparti i den Betænkning, der er afgivet i Folketinget, skal jeg derfor tillade mig at anbefale ærede Medlemmer af dette høje Ting at afholde sig fra at stemme med Hensyn til Forslaget om det saakaldte Haag-Arrangement. Vi nærer Skepsis over for dets Betydning, og vi mener, at den hidtidige Udvikling af Oslo-Konventionen til fulde har godtgjort, hvor berettiget det er at være en saadan Skepsis. Vi mener, at der er Mulighed for, at Haag-Arrangementet paa en lignende Maade som Oslo-Konventionen kan vise sig hemmende for vor Dispositionsfrihed, ikke mindst under de Afviklingsbestræbelser, der jo dog faktisk er i Gang med Hensyn til det gældende Valutacentral-System. Men vi vil paa den anden Side ikke paa nogen Maade modsætte os Bestræbelser som de her nævnte, fordi de i og for sig er Udtryk for noget, som vi kun kan have Sympati for baade i økonomisk og i politisk Henseende.

Det andet Forslag, Toldoverenskomsten mellem Danmark og Nederlandene, skal jeg anbefale Medlemmerne af det høje Ting at stemme for. Det er Udtryk for handelspolitiske Bestræbelser, som i et og alt dækker Det konservative Folkepartis principielle Opfattelse. Vi har i dette Tilfælde haft noget at byde den anden Part, som vi forhandlede med, nemlig en Binding af Tolden paa Blomsterløg til 50 Øre pr. kg

samt et Tilsagn om, at der gives de fornødne Valutaattester til Indførsel af hollandske Blomsterløg her til Landet. Derved har vi kunnet opnaa en ikke ganske ubetydelig Udvidelse af vor Eksport, som navnlig — og det er vi fra vor Side særdeles tilfredse med — kommer Landbruget til gode. Det drejer sig om et Beløb, der skønsmæssigt anslaaes til 5½ Million, hvilket i Tider som disse er et Beløb, som ogsaa vejer til, og som derfor er værdt at tage med.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for Forslaget til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en under 29. Juni 1937 i København undertegnet Toldoverenskomst mellem Danmark og Nederlandene.

Veistrup: Det første af de Forslag til Rigsdagsbeslutning, som vi her behandler, er jo i Virkeligheden en Fornyelse eller, om man vil, en Fortsættelse af den saakaldte Oslo-Konvention af 1930. Forudsætningen for denne Konvention var et nærmere handelspolitisk Samarbejde mellem de i Konventionen deltagende Stater. Man har vel paa det Tidspunkt ikke alene regnet med at kunne bevare status quo, om jeg saa maa sige, i toldpolitisk Henseende, men ogsaa gennem yderligere Formindskelse af Toldskrankerne at kunne øge Samhandelen disse Lande imellem. I hvert Fald var man enig om, at man ikke uden videre kunde gaa til forhøjede Toldsatser eller indføre Told paa hidtil toldfrie Varer uden Meddelelse til de andre Stater, som var tilsluttet Konventionen, for at de kunde have Lejlighed til at gøre deres Indvendinger gældende, hvis de fandt Anledning dertil, og det er det samme, som gaar igen i den Konvention, vi her behandler. Imidlertid kom jo i 1931 det økonomiske Jordskælv, om jeg saa maa sige, som slog saa meget i Stykker, ikke mindst for os herhjemme med den store Produktion og den store Landbrugseksport, vi havde, og de Forudsætninger, som laa til Grund for Oslo-Konventionen, maatte derfor bryde; de Lande, som havde sluttet sig til Konventionen, gik til Nedsækning af deres Mønt, forhøjede Toldsatser, indførte i stor Udstrækning Restriktioner og Kontingenter. Derfor har den saakaldte Oslo-Konvention vel heller ikke haft den overvældende Betydning, man forventede den vilde faa, da den blev vedtaget, og det var ogsaa det, der kom til Orde fra den ærede sidste Taler, som mente, at den kun havde ringe Værdi; jeg mener altsaa, at dette i høj Grad har sin Aarsag i de uforudsete Forhold, som indtraadte efter 1931.